

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

SVATBA
DUCHŮ

ČÍNSKÉ THRILLERY: POVÍDKA
HOST

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY VII

SVATBA
DUCHŮ

BRNO 2020

PŘELOŽILA LINDA KAPROVÁ

The Ghost Marriage

© Peter May, 2010

Translation © Linda Kaprová, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0355-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0356-8 (ePub)

ISBN 978-80-275-0357-5 (MobiPocket)

PRVNÍ KAPITOLA

I

Ani nasládlá vůně kadidla nedokázala přebít puch hnijícího masa. A letní vedro také dvakrát nepomáhalo.

Mrtvoly ležely na dlouhém stole v zadní části místnosti. Kolem čekaly mísy čerstvého ovoce, misky rýže s vařenými vejci, knedlíčky a taštičkami, ještě horkými z paňníku. Po orosené láhvi vychlazeného bílého vína stékaly kapičky kondenzované vlhkosti.

Hosté se shlukli naproti, poblíž dveří a okna s výhledem na vnitřní dvůr. Venku v *chu-tchungu* si hrály děti a o bizarní svatbě, která se zde odehrávala, neměly ani poněť.

Duchové zemřelého a jeho snoubenky stáli před provizorním oltářem. Papírové figuríny se posléze měly spálit společně s papírovými penězi, papírovým autem i nábytkem připravenými venku, aby manželům zajistily pohodlí v posmrtném životě. Kněz udeřil do gongu. Rudé roucho zavlálo a kněz navlékl papírovému ženichovi na levou ruku prsten. Feng Čchi ze zadních řad přihlížejících sledoval, jak matka mrtvého chlapce navléká prsten na nevěstin papírový prst, a se stísněným pocitem zabloudil pohledem zpět k odklopeným rakvím za ní. Tvář mrtvé dívky mu byla znepokojivě povědomá.

II

Školka na An-čen-si-li se nacházela nedaleko třetího městského okruhu, severně od náměstí Nebeského klidu a Zakázaného města. Margaret čekala na Li Jona. Hleděla z okna na postolympijský Peking, který se změnil k nepoznání, a přemítala, jak nesmírně rychle se spousta čtvrtí za těch deset let od doby, kdy sem poprvé přijela, transformovala ze středověkých v ultramoderní.

Otočila se za dětskými hlásky, které štěbetaly v euforii z nabyté svobody po dlouhém dni stráveném v zajetí vzdělávacího systému. Li Jon se jí chytil kolem nohou jako klíště a ona ho zvedla do náručí. Moc dlouho už ho takhle neunesla. Roste jako bambus. Odhrnula mu z čela tmavé vlásy. Celý otec — nebýt modrých očí, neprozrazovaly chlapcovy jemné čínské rysy z Margaretiných plavovlasých keltských kořenů vůbec nic. Věděla však, že zdědil její temperamentní a břitkou povahu, a těšilo ji, když Li Jen frustrovaně lamentoval nad tím, že synovi nepředal víc ze svého mírného čínského fatalismu.

„Máš pro mě ten iPod, mami?“ Mluvil anglicky s jejím výrazným americkým přízvukem, ale také plyně čínsky. Jak Margaret, tak Li Jen komunikovali se synem svým rodným jazykem a také ho posílali do bilingvní školky. Ta z něho měla vychovat světoobčana, který překlene kulturní propast, jež tak často vede k nedorozumění a sporům mezi rodiči.

„To víš, že ano, broučku. Čeká na tebe doma.“

Spustil se na zem a vzal ji za ruku, celý netrpělivý, aby už vyrazili.

Brzy však musel svou dychtivost ještě na chvíli zkrotit, protože u východu je doběhla jakási žena v modrých montérkách. Zpod bílé plátěné čepice se jí na jedné straně uvolnilo několik pramenů mastných černých vlasů. Měla zarudlé mozolnaté ruce

a z hrubých rysů plochého ošlehaného obličeje venkovanky hleděly ustarané tmavé oči. Margaret ji zahlédla už předtím, jak táhlými, lhostejnými pohyby vytírá mopem podlahu ve vstupní hale.

„Nezlobte se, že vás obtěžuji,“ oslovila ji žena podivně formálně a téměř ponížene se napůl uklonila. „Říkali mi, že jste manželkou velitele Li Jena.“

Margaret pocítila uspokojení, že může předvést své rostoucí znalosti čínštiny. „V tom případě vám musím s politováním sdělit, že se mýlili.“ Ženě se na tváři objevil výraz tak hlubokého zklamání, že Margaret své příkrosti okamžitě zalitovala a rychle dodala: „Američanka nemá dovoleno provdat se za čínského policistu ve výkonu služby.“ Přitáhla si chlapečka těsněji k sobě. „Ale Li Jon je náš syn.“

V ženiných očích se znovu zažehla naděje, jako když se plamínek svíčky dýchavičně zamihotá ve větru. Uchopila Margaret za paži a ta cítila, s jakým zoufalstvím ji její kostnaté prsty svírají. „V tom případě vás úpěnlivě prosím, paní, pomozte mi.“ Podívala se na Li Jona. „Jste matka. Já taky. Ale moje holčička zmizela.“

III

Dům, ve kterém Jen a Margaret sdíleli své životy, stál na východ od náměstí Nebeského klidu, jižně od Východní Čchang'anské třídy. V někdejším komplexu britského velvyslanectví nyní sídlila ministerstva státní a veřejné bezpečnosti. V tomto dvou-pokojovém policejním bytě žil Li Jen dříve se svým strýcem. Po jeho smrti ho teď obýval spolu s Margaret a jejich synem, čímž zcela nestoudně porušoval předpisy. Pouze vysoká pozice velitele prvního pekingského oddělení pro odhalování závažných zločinů přiměla státní orgány, aby nad takovou nehorázností

přimhouřily oko. Možná k tomu přispívala i Margaret, která si dodnes čas od času na Univerzitě veřejné bezpečnosti, kde přednášela soudní lékařství, brala volno a prováděla na žádost pekingské policie klíčové pitvy.

Li Jen zavřel dveře do dětského pokoje a chvíli naslouchal. Trvalo pěkných pár chviliek, než Li Jona čtením oblíbené pohádky na dobrou noc přesvědčil, aby odložil svůj nový iPod s animovanými filmy a uložil se ke spánku.

Margaret postavila na stůl v obývacím pokoji misky s rýží a talíř vepřového ve sladkokyselém omáčce. Usadili se, jedli a popíjeli lahvové pivo. Za oknem jejich bytu v prvním patře se na ulici Čeng-i snášela tma a listím akátů lemujících ulici šuměl vítr, který roztančoval světla pouličních lamp. Ani když otevřeli všechna okna, dusivého vlhkého vedra se nezbavili a čistá bílá košile se Li Jenovi už začínala lepit k tělu. Hřbetem ruky si otřel pot z čela a dlaní si přejel po nakrátko ostříhaných vlasech.

„V Pekingu žije sedmnáct milionů lidí,“ namítl. „Každý den jich zmizí tisíce. Hledají práci, nenajdou ji, a tak jdou o dům dál.“

„Je jí teprve sedmnáct, Jene.“ Margaret sama nevěděla, proč se uklízečky ze školky tak zastává. Snad se ta prosba matky matce dotkla čehosi v jejím nitru.

„Pubertáci se ztrácejí v jednom kuse. Většinou utečou z domova. Dokud něco nebude nasvědčovat tomu, že došlo ke zločinu, moc s tím nenadělám.“

„Představ si, že by šlo o Li Jona,“ naléhala Margaret.

Liho hůlky se zarazily na půli cesty k ústům. Vzhlédl k ženě, do níž se navzdory všem kulturním a jazykovým bariérám zamiloval. Vždycky věděla, jak na něho. Ne že by to považoval za manipulaci. Těšilo ho pomyšlení, že ho někdo zná takhle dobře, a přesto se s ním rozhodne sdílet život. Po chvíli si konečně vložil sousto vepřového do úst a zamyšleně přežvykoval.

„Kde bydlíš?“

„Někde na severozápadě Pekingů. Napsala mi adresu.“ Margaret mu po stole přisunula ušmudlaný lístek papíru. „Přistěhovali se sem s rodinou asi před pěti lety z provincie Šen-si. Z nějaké vesnice Čchan-fia-jüan na Sprašové náhorní plošině.“

Li Jen přikývl. O této oblasti protkané hustým labyrintem erodujících kaňonů podél toku Žluté řeky už slyšel. Do některých vesnic v tomto odlehlém vyprahlém koutku země dodnes nevedla silnice. Kdo mohl, ten se odtamud odstěhoval. Mnozí z místních obyvatel odjížděli hledat práci do hlavního města, kde zpočátku přespávali u přátel či příbuzných, kteří sem přijeli před nimi, než si našli vlastní bydlení. Peking se čím dál více rozpadal na malé izolované komunity, titěrná ghetta založená na venkovském původu v příslušné provincii.

„Její otec nedávno přišel o práci. Žijí jen z toho, co matka vydělá uklízením ve školce. Ta holka je pryč už skoro týden, Jene.“

„Předpokládám, že to nahlásili na policii.“

„Samozřejmě. Jenže jak jsi sám zmínil, tady se pohřešuje kde kdo.“

Li Jen vzdychl. „A co bych s tím podle tebe měl dělat, Margaret?“

„Mohl by sis od oddělení, které to má na starosti, vyžádat zprávu o stavu vyšetřování. Zájem samotného věhlasného velitele z prvního oddělení by jim určitě zapálil koudel u zadku.“

Li Jen pozvedl jedno obočí a prohlížel si ji se směsicí lásky a podráždění. Pochopitelně si na její jízlivý humor už přivykl, ale proklínal se za to, že si ho pořád tak pouští k tělu. Chvilí uvažoval. „A to jsi celý tenhle rozhovor absolvovala v *pchu-tchung-chua*?“

Margaret si dopřála samolibé pousmání. „Jak jinak?“

Li Jen spokojeně přikývl. „Výborně. Koukám, že se tvoje činnostina po deseti letech konečně začíná někam posouvat.“

Probodla ho vražedným pohledem.